

DELEGATURA UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dnia 23.10.2008r.

RKT-61-31/08/HS

DECYZJA Nr RKT -67/2008

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331; Dz.U. Nr 99, poz. 660 i Dz.U. Nr 171, poz. 1206) i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939),

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów - po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Zakładowi Usług Antenowych Sat-Mont-Service Jacek Mruk, Krzysztof Mruk Spółka Jawna z siedzibą w Choszcznie ul. Juliana Tuwima 5 - **uznaje się za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki polegające na stosowaniu w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych postanowień wzorca umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), których treść jest następująca:**

1/ „Operator nie ponosi odpowiedzialności za wadliwe działanie Usług(i), którego przyczyny leżą poza Siecią Operatora, w tym awarie łączy telekomunikacyjnych innych operatorów, serwerów czy serwisów oraz stacji pośrednich (...)”,

2/ „Operator nie ponosi odpowiedzialności za Szkody z tytułu (...) działania osób trzecich, za które to Operator nie ponosi odpowiedzialności”,

co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, i **stwierdza się zaniechanie ich stosowania z dniem 01.03.2008r.**

II. Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **umarza się jako bezprzedmiotowe** wszczęte z urzędu postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Zakład Usług Antenowych Sat-Mont-Service Jacek Mruk, Krzysztof Mruk Spółka Jawna z siedzibą w Choszcznie ul. Juliana Tuwima 5 praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego mogło dojść w wyniku niezawierania w umowach z konsumentami o świadczenie usług telekomunikacyjnych informacji o wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub

nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej oraz w regulaminie świadczenia usług o zasadach wypłaty kar umownych, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 6, a także z art. 60 pkt 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.).

III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się** na Zakład Usług Antenowych Sat-Mont-Service Jacek Mruk, Krzysztof Mruk Spółka Jawna z siedzibą w Choszczynie ul. Juliana Tuwima 5, **karę pieniężną w wysokości 5.000,- zł** (słownie: pięciu tysięcy złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I 1 - 2 sentencji niniejszej decyzji.

IV. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się Zakład Usług Antenowych Sat-Mont-Service Jacek Mruk, Krzysztof Mruk Spółka Jawna z siedzibą w Choszczynie ul. Juliana Tuwima 5, kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się ww. Spółkę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **kosztów postępowania w kwocie 57 zł** (słownie: pięćdziesięciu siedmiu złotych).

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także Organem Antymonopolowym) przeprowadzono postępowanie wyjaśniające (sygn. akt RKT-405-80/07/HS) w sprawie działalności Zakładu Usług Antenowych Sat-Mont-Service Jacek Mruk, Krzysztof Mruk Spółka Jawna z siedzibą w Choszczynie ul. Juliana Tuwima 5, (zwanej w niniejszej decyzji Spółką), w toku którego powzięto podejrzenie, że może ona stosować praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów wskazane w sentencji tej decyzji. W związku z powyższym, Postanowieniem nr 1 z dnia 31.01.2008r. (dowód: karta nr 2) wszczęto z urzędu niniejsze postępowanie.

Spółka uznała zarzuty określone w punkcie I 1-2 sentencji niniejszej decyzji i niezwłocznie wprowadziła zmiany do regulaminu (dowód: karty nr 4-8). Pismem z dnia 02.05.2008r. (dowód: karta nr 56) zawiadomiono Spółkę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego. W dniu 08.05.2008r. Spółka zapoznała się z aktami przedmiotowego postępowania, w umówionym terminie nie wniosła uwag i wniosków (dowód: karta nr 57).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000074585 (dowód: karty nr 17-19). Pod numerem 315 wpisana jest do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (dowód: karta nr 22). Spółka stosuje następujące wzorce umów:

- 1/ wniosek o zawarcie umowy (dowód: karta nr 23),
  - 2/ protokół aktywacji usługi (dowód: karta nr 33),
  - 3/ umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych (dowód: karta nr 24),
  - 4/ regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych obowiązujący od 01.11.2006r. (dowód: karty nr 25-30),
  - 5/ regulamin promocji (dowód: karta nr 32),
  - 6/ cennik usług telekomunikacyjnych (dowód: karta nr 31),
  - 7/ regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych obowiązujący od 01.03.2008r. (dowód: karty nr 47-52),
- określające prawa i obowiązki stron umowy.

Okoliczność stosowania powyższych wzorców umów udokumentowano przedstawiając umowy faktycznie zawarte z konsumentami z ich wykorzystaniem (dowód: karty nr 9-11 i 34-42).

Organ Antymonopolowy postawił Spółce zarzut stosowania dwóch klauzul abuzywnych:

1/ w § 14 pkt 1 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych - zapis o brzmieniu: „*Operator nie ponosi odpowiedzialności za przerwy w świadczeniu usług, (...) Operator nie ponosi odpowiedzialności za wadliwe działanie usług(i), którego przyczyny leżą poza siecią operatora, w tym awarie łączы telekomunikacyjnych innych operatorów, serwerów czy serwisów oraz stacji pośrednich (...)*”,

2/ w § 14 pkt 3 regulaminu zapis o treści: „*Operator nie ponosi odpowiedzialności za szkody z tytułu (...) działania osób trzecich za które to Operator nie ponosi odpowiedzialności*”.

Klauzule abuzywne zawarte są w regulaminie (dowód: karty nr 25-30), którego stosowanie potwierdzają umowy faktycznie zawarte z konsumentami (dowód: karty nr 9-11 i 34-42).

Spółce postawiono także zarzut naruszenia obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w zakresie określonym w art. 56 ust. 3 pkt 6 i art. 60 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego, do czego mogło dojść w wyniku niezawierania w umowach z konsumentami o świadczenie usług telekomunikacyjnych informacji o wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej oraz w regulaminie świadczenia usług o zasadach wypłaty kar umownych.

Spółka ustosunkowując się do zarzutów wyjaśniła, że stosowanie kwestionowanych klauzul to działanie nieumyślnie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Po wszczęciu przedmiotowego postępowania Spółka niezwłocznie podjęła działania w celu wyeliminowania kwestionowanych klauzul z obrotu prawnego z konsumentami poprzez ich wykreślenie z regulaminu. Ustosunkowując się do 3 zarzutu spółka powołała zapisy zawarte w § 15 regulaminu określającym postępowanie reklamacyjne, gdzie określono rekompensatę w przypadku przerw w świadczeniu usług oraz na zapisy zawarte w § 3 pkt 6 i 7 umów zawieranych z konsumentami (dowód: karty nr 4-8). Następnie Spółka powiadomiła Organ Antymonopolowy, że z dniem 01.03.2008r. wprowadziła w życie zmieniony regulamin (dowód: karta nr 46). Zmieniony regulamin nie zawiera kwestionowanych klauzul abuzywnych (dowód: karty nr 47-52). O zakresie zmian dokonanych w regulaminie Spółka powiadomiła konsumentów (dowód: karty nr 53-54).

Oceniając stosowane przez Spółkę wzorce umów Organ Antymonopolowy zwrócił uwagę na następujące unormowania. Według § 3 pkt 6 i 7 umowy „*Abonentowi przysługuje zwrot 1/30 kwoty z opłaty Abonamentowej uiszczanej za Usługę lub Usługi za każdy dzień niewykonania lub nienależytego wykonania Usługi lub Usług przez Operatora. Zasady przyznania odszkodowania reguluje § 15. Regulaminu*”. „*Operator zapłaci na rzecz Abonenta karę umowną w wysokości 1/30 miesięcznej opłaty abonamentowej - za każdy dzień niedotrzymania z winy Operatora terminu rozpoczęcia świadczenia Usług(i) zakreślonych Umową*”. Zasady wypłaty kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi określa § 15 pkt 17 regulaminu i konsument wybiera czy jest to zwrot części uiszczonej opłaty abonamentowej w kwocie odpowiadającej iloczynowi liczby dni przerwy w świadczeniu usługi i 1/30 opłaty albo czy jest to obniżenie opłaty abonamentowej w tych samych granicach za następny okres rozliczeniowy (dowód: karty nr 9-11 i 34-42). Spółka podała, że przychód osiągnięty w roku 2007 wyniósł 9.698.349,85 zł (dowód: karta nr 45).

Organ Antymonopolowy zważył co następuje.

I.

Do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), jak i zapisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm., zwanej dalej także Kc). Postanowienia umów ww. rodzaju nie mogą zawierać postanowień sprzecznych z przywołanymi aktami prawnymi oraz tożsamy z klauzulami uznanymi na mocy prawomocnych wyroków za niedozwolone przez właściwy sąd, zasadniczo przez Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej także SOKiK) i wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (zwanego dalej także rejestrem), a także muszą zawierać należyty zakres informacji, do przekazania których przedsiębiorcy są zobowiązani. Zachowania przedsiębiorców sprzeczne z regulacjami ww. aktów prawnych kwalifikowane są jako bezprawne i jeśli godzą w zbiorowe interesy konsumentów mogą zostać uznane za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, o jakich mowa w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Stosownie do zapisu art. 24 ust. 1 *Zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 2 Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: pkt. 1/ stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kc; pkt 2/ naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.*

Dla stwierdzenia naruszenia przywołanego powyżej przepisu prawa kumulatywnie muszą zostać spełnione następujące przesłanki:

- określone zachowanie przedsiębiorcy musi być bezprawne,
- zachowanie to musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Okoliczność spełnienia pierwszej z ww. przesłanek zostanie poniżej oddzielnie rozważona dla każdego z zarzutów.

Jak wynika z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustawa ta określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Działania oparte na przepisach niniejszej ustawy są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Uwzględniając charakter praktyk opisanych w niniejszej decyzji należało stwierdzić, że w rozważanej sprawie przesłanka naruszenia interesu publicznoprawnego sformułowana w art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona. Badane praktyki Spółki, które opisano szczegółowo poniżej, godzą w interesy nie tylko poszczególnych osób, ale przede wszystkim w interesy ogółu konsumentów, całej ich zbiorowości. Niekorzystne skutki prowadzonych przez Spółkę działań mają wpływ na szeroką grupę konsumentów, którzy zawarli z nią umowy. Stanowią one zagrożenie także dla wszystkich tych konsumentów, którzy potencjalnie mogą stać się kontrahentami Spółki, przeciwko której jest prowadzone niniejsze postępowanie. Jej zachowania oddziałują lub mogą oddziaływać na nieoznaczoną grupę osób, której skład ulega systematycznym zmianom. Potencjalnie każdy konsument zamieszkały na obszarze działania Spółki może bowiem zawrzeć umowę dotyczącą świadczenia usług telekomunikacyjnych, co naraża szeroką rzeszę podmiotów na niekorzystne konsekwencje wymierzonych przeciwko nim praktyk. Dodać należy, że zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustawa ta reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli praktyki te wywołują lub mogą wywoływać skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dla

stwierdzenia, że dana praktyka godzi w zbiorowe interesy konsumentów wystarczające jest więc wykazanie, że potencjalnie istniało zagrożenie naruszenia interesów w skutek np. zastosowania określonego postanowienia w umowach z konsumentami w przypadku zaistnienia określonych okoliczności. Zagadnienie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów nie będzie oddzielnie poruszane przy praktykach wymienionych w pkt. I przedmiotowej decyzji, gdyż w przypadku obydwu praktyk kwestia ta kształtuje się identycznie, co uzasadnia odniesienie się do niniejszego problemu łącznie w tym miejscu. Wobec tego należało uznać, że Organ Antymonopolowy posiada kompetencję do podjęcia działań w niniejszej sprawie oraz wydania przedmiotowej decyzji.

1. Pierwszy z postawionych Spółce zarzutów dotyczy posługiwania się w § 14 pkt 1 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych – następującym unormowaniem: *„Operator nie ponosi odpowiedzialności za wadliwe działanie usług(i), którego przyczyny leżą poza siecią operatora, w tym awarie łączy telekomunikacyjnych innych operatorów, serwerów czy serwisów oraz stacji pośrednich (...)”*.

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 636 (wyrok SOKiK z dnia 19 kwietnia 2005r. sygn. akt XVII AmC 23/05) od dnia 3 kwietnia 2006r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: *„Usługodawca nie bierze odpowiedzialności za działanie sieci swojego dostawcy.”*

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 680 (wyrok SOKiK z dnia 23 lutego 2005r. sygn. akt XVII Amc 3/04) od dnia 5 kwietnia 2006r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: *„PTK nie ponosi odpowiedzialności za zakłócenia w odbiorze programów telewizyjnych i radiowych rozprawdzanych w sieci telewizji kablowej wynikające z przyczyn niezależnych od PKT, a w szczególności występujących poza siecią”*.

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 797 (wyrok SOKiK z dnia 14 marca 2005r. sygn. akt XVII AmC 21/04) od dnia 4 lipca 2006r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: *„Operator nie ponosi odpowiedzialności za nie wykonanie lub nienależyte wykonanie usług wynikłe z faktu niewłaściwego funkcjonowania sieci telekomunikacyjnych innych operatorów telekomunikacyjnych”*.

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 1058 (wyrok SOKiK z dnia 14 grudnia 2006r. sygn. akt XVII AmC 152/05) od dnia 21 marca 2007r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: *„Organizator nie ponosi odpowiedzialności za (...) awarie (...)”*.

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 1163 (wyrok SOKiK z dnia 12 marca 2007r. sygn. akt XVII AmC 1/07) od dnia 16 maja 2007r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: *„Usługodawca nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek zakłócenia działalności sieci, wynikające z działania siły wyższej, lub pracy nadajników w pobliżu sieci Usługodawcy oraz awarie łącz Innych Operatorów”*.

Zakres kwestionowanego zapisu regulaminu w zakresie ograniczenia odpowiedzialności za przerwy w dostarczaniu sygnału jest tożsamy co do celu i skutku, i mieści się w zakresie wpisanej do rejestru klauzuli nr: 636, 680, 797, 1058, 1163. Należy podkreślić, że kwestionowana klauzula abuzywna wywołuje identyczne skutki jak powołane powyżej klauzule wpisane do rejestru.

W opinii Organu Antymonopolowego umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest umową wzajemną, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zobowiązań, w tym regulujące skutki niewykonania zobowiązań. Spółka zbyt szeroko i nieprecyzyjnie określiła zakres przesłanek, których wystąpienie całkowicie wyłącza jej odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie świadczenia. W szczególności odnosi się to do okoliczności wystąpienia awarii

urządzeń nadawczych nadawców. Spółka świadcząc określone usługi musi ponosić odpowiedzialność za działania przedsiębiorców, przy pomocy których je świadczy. Poza tym stosując wskazane postanowienie Spółka przerzuca na konsumentów ryzyko prowadzonej działalności gospodarczej.

Kwestionowany w pkt. I. 1 zapis jest niezgodny z art. 385¹ § 1 Kc stanowiącym, że *postanowienia umowy zawartej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.*

Jest także on niezgodny z art. 385³ pkt 2 Kc stanowiącym, że *niedozwolonymi postanowieniami umów są te, które wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania* oraz jest niezgodny z art. 385³ pkt 22 Kc stanowiącym, że *niedozwolonymi postanowieniami umów są te, które przewidują obowiązek wykonania zobowiązania przez konsumenta mimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez jego kontrahenta.*

W ocenie Prezesa Urzędu zakwestionowany zapis § 14 pkt 1 regulaminu wypełnia dyspozycję niedozwolonej klauzuli umownej wskazanej w art. 385³ pkt 2 i pkt 22 – stanowi więc klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ § 1 Kc.

Postanowienie, które rozrywa związek między wykonaniem swoich zobowiązań przez każdą ze stron, jest sprzeczne z naturą umowy wzajemnej (art. 487 § 2 k.c., art. 488 k.c.), a do takich właśnie należą umowy konsumenckie. Szczególna drastyczność tej sprzeczności wynika stąd, że prowadzi ona do naruszenia interesu słabszej strony umowy z korzyścią silniejszej.

Zauważyć należy, że Organ Antymonopolowy może stwierdzić stosowanie przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się postanowieniem wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych bez względu na to, czy postanowienie uznane przez SOKiK za abuzywne było stosowane przez przedsiębiorcę, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, czy też przez inny podmiot. Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 02.12.2005r. (sygn. akt VI ACa 760/05) wskazał, że zgodnie z art. 23 a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t. j. Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.) praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisanym do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez ten podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Sąd Apelacyjny orzekł, że naruszenie interesów konsumentów może nastąpić w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne wpisane do rejestru, przy czym wpis do rejestru związany jest z działaniami innych kontrahentów konsumentów. Podobne twierdzenie Sąd Apelacyjny zawarł we wcześniejszym wyroku, tj. w orzeczeniu z dnia 29. 09. 2005r. (sygn. akt VI ACa 381/05), gdzie przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 19.12.2003r. III CZP 95/03 (OSNC 2005/2/25), wskazał, że wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ Kpc, od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Zgodnie ze stanowiskiem SOKiK wyrażonym w wyroku z dnia 25.05.2005r. (sygn. akt XVII Ama 46/04), dla uznania, iż określona klauzula jest niedozwolonym postanowieniem umownym wpisanym do rejestru klauzul niedozwolonych wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych postanowień. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie dwóch klauzul powinien być zatem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame. Trafność przedmiotowego rozstrzygnięcia SOKiK potwierdził Sąd Apelacyjny w

Warszawie w wyroku z dnia 26.04.2006r. (sygn. akt VI ACa 1220/05). Stanowisko, zgodnie z którym stosowanie postanowień wzorców umowy o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem SOKiK i wpisanych do rejestru może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13.07.2006r. (sygn. III SZP 03/06). Pomimo, iż ww. orzeczenia sądów były wydane na gruncie ówczesnie obowiązującej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2000r., to należy je uznać za aktualne także i pod rządami nowej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, która analogicznie reguluje rozważaną kwestię, z uwagi, na co brak jest podstaw do odmiennej oceny prawnej rozważanej kwestii w punktach I 1-2.

W tych okolicznościach sprawy należało uznać, że w wyniku stosowania w regulaminie niedozwolonego postanowienia wzorca umowy doszło do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Spółka, po otrzymaniu postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania, uznała zarzuty i niezwłocznie dokonała zmiany zapisów w regulaminie (dowód: karty nr 4-8). Po zmianie - regulamin świadczenia usług telewizji kablowej nie zawiera kwestionowanego zapisu (dowód: karty nr 47-52). Spółka powiadomiła konsumentów o zmianach w regulaminie świadczenia usług przesyłając im stosowne powiadomienia (dowód: karty nr 53-54). Na skutek opisanych działań dnia 01.03.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem I 1 niniejszej decyzji. Stąd należało orzec jak w sentencji.

2. Drugi zarzut dotyczy posługiwanie się w § 14 pkt 3 regulaminu następującym unormowaniem: „*Operator nie ponosi odpowiedzialności za szkody z tytułu (...) działania osób trzecich, za które to Operator nie ponosi odpowiedzialności*”.

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 1339 (wyrok SOKiK z dnia 16 maja 2007r. sygn. akt XVII AmC 88/07) od dnia 22 lutego 2008r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: „*Operator nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe w wyniku nieprawidłowego użytkowania kont, niedotrzymania warunków niniejszego regulaminu przez Abonenta, działania siły wyższej, działania czynników i (osób trzecich)(np. awaria łączy TP S.A., wandalizm)*”. Klauzula ta także dotyczy przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, który ogranicza swoją odpowiedzialność za szkody powstałe w wyniku (...) działania czynników i osób trzecich np. wandalizm, awarie łączy. Kwestionowany w punkcie 2. zapis wywołuje identyczne skutki jak klauzula abuzywna wpisana do rejestru.

Zakres kwestionowanego zapisu § 14 pkt 3 regulaminu jest tożsamy co do celu i skutku, i mieści się w zakresie wpisanej do rejestru klauzuli nr 1339. Należy podkreślić, że kwestionowana klauzula abuzywna wywołuje identyczne skutki jak powołana powyżej klauzula wpisana do rejestru.

Kwestionowana w punkcie 2 klauzula zawarta w stosowanym przez Spółkę wzorcu umowy jest bez wątpienia niezgodna z art. 385¹ § 1 Kc, który stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a klauzule takie są niedozwolonymi postanowieniami umownymi. W myśl art. 385¹ § 3 Kc niezgodnione indywidualnie są te postanowienia, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności z sytuacją taką mamy do czynienia, gdy przedsiębiorca posługuje się przy zawieraniu umowy z konsumentem wzorcem umowy, co ma miejsce w niniejszym przypadku.

Kwestionowany w punkcie 2 stosowany przez Spółkę zapis wzorca umowy jest niedozwolony w świetle art. 385³ pkt 2 k.c. Na mocy ww. postanowienia Spółka zwalnia się z

odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Spółka nie może wyłączyć swojej odpowiedzialności w zakresie, w jakim powinna wykazać się należyłą starannością, co do tego, aby umowa mogła być wykonana. Każdy przedsiębiorca ponosi ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej i ryzyka tego nie może przerzucać na słabszą stronę umowy, na konsumentów. Spółka odpowiada za działania lub zaniechania osób trzecich, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć. Osoba trzecia to każda osoba, której nie dotyczy dana umowa, stosunek prawny czy też inna, skonkretyzowana przepisami relacja. Spółka nie może zwolnić się z odpowiedzialności za przerwy spowodowane awariami sieci i przerwami w dostarczaniu programów wynikłe z powodu działania osób trzecich np. akty wandalizmu lub włamania, a także zniszczenia lub kradzieże elementów nie zabezpieczonych odpowiednio przez Spółkę urządzeń lub elementów sieci.

Poprzez treść zakwestionowanej klauzuli Spółka wyłączyła swoją odpowiedzialność z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Należy zwrócić uwagę, że dostawca usługi telekomunikacyjnej zobowiązany jest do dostarczania konsumentom sygnału, aby mogli korzystać z określonego pakietu, za co konsumenci wnoszą opłatę. Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest umową wzajemną i nieuczciwe jest, że podmiot o pozycji silniejszej może zwolnić się z odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi. Art. 104 ustawy Prawo telekomunikacyjne nakazuje do odpowiedzialności przedsiębiorców telekomunikacyjnych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi telekomunikacyjnej stosować przepisy kodeksu cywilnego. Przepis zaś art. 471 Kc, określający zasady odpowiedzialności kontraktowej zakłada domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. W sytuacji niewykonania lub nienależytego wykonania usługi – konsument może żądać naprawienia szkody wynikłej z niewykonania umowy. Kwestionowany zapis określony w punkcie 2 ogranicza odpowiedzialność Spółki, co jest nieuczciwe wobec słabszej strony umowy, konsumentów, przez co godzi w ich interesy. Również postanowienia regulaminu ukształtowane zostały w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równości stron.

Kwestionowana klauzula, której zamiarem i celem jest wyłączenie odpowiedzialności Spółki za przerwy lub wady w dostarczaniu programów, a przez to unikanie odpowiedzialności za szkody, mieści się w hipotezie powołanej klauzuli wpisanej do rejestru.

Kwestionowany zapis stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc. Należy zwrócić uwagę, że SOKiK (wyrok sygn. akt. XVII Amc 163/05) określił, iż istotą dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on właściwym informowaniem konsumenta o wynikających z umowy jego uprawnieniach, nie wykorzystywaniem przy zawieraniu umowy i w trakcie jej realizacji uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równoprawnego partnera umowy. W opinii Sądu za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezinformacji, wpływania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równości stron. Chodzi więc o działanie, które potocznie określane jest jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania.

Sąd Apelacyjny (wyrok sygn. akt VI ACa 862/05) w uzasadnieniu wyroku wyraził opinię, że abonent nie musi wiedzieć z jakiego powodu i z przyczyn leżących po czyjej stronie – usługa dla niego nie została wykonana.

W tych okolicznościach sprawy należało uznać, że w wyniku stosowania w regulaminie niedozwolonego postanowienia wzorca umowy doszło do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Spółka, po otrzymaniu postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania, uznała zarzuty i niezwłocznie dokonała zmiany zapisów w regulaminie (dowód: karty nr 4-9). Po zmianie - regulamin świadczenia usług telewizji kablowej nie zawiera kwestionowanego zapisu (dowód: karty nr 47-52). Spółka powiadomiła konsumentów o zmianach w regulaminie przesyłając im stosowne powiadomienia (dowód: karty nr 53-54). Na skutek opisanych działań dnia 01.03.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem I 2 niniejszej decyzji Prezesa Urzędu. Stąd należało orzec jak w sentencji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

II.

Stosownie do zapisu art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów *Zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zgodnie z art. 24 ust. 2 - Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności - pkt 2 - naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.*

Dla stwierdzenia naruszenia przywołanego powyżej przepisu prawa kumulatywnie muszą zostać spełnione następujące przesłanki:

- określone zachowanie Spółki musi być bezprawne,
- zachowanie to musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Informację o wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, zgodnie z art. 56 ust. 3 pkt 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne, Spółka zobowiązana jest zamieścić w umowie. Jak ustalono stosowne informacje o wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy zawarte są w § 3 pkt 6 i 7 umów zawieranych z konsumentami. Według § 3 pkt 6 i 7 umowy „*Abonentowi przysługuje zwrot 1/30 kwoty z opłaty Abonamentowej uiszczanej za Usługę lub Usługi za każdy dzień niewykonania lub nienależytego wykonania Usługi lub Usług przez Operatora. Zasady przyznania odszkodowania reguluje § 15. Regulaminu*”. „*Operator zapłaci na rzecz Abonenta karę umowną w wysokości 1/30 miesięcznej opłaty abonamentowej - za każdy dzień niedotrzymania z winy Operatora terminu rozpoczęcia świadczenia Usług(i) określonych Umową*” (dowód: karty nr 9-11).

Zgodnie z zapisem art. 60 pkt 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne regulamin powinien określać zasady wypłaty kar umownych. Jak ustalono stosowna informacja o zasadach wypłaty kar umownych znajduje się w § 15 pkt 17 regulaminu i konsument wybiera czy jest to zwrot części uiszczonej opłaty abonamentowej w kwocie odpowiadającej iloczynowi liczby dni przerwy w świadczeniu usługi i 1/30 opłaty albo czy jest to obniżenie opłaty abonamentowej w tych samych granicach za następny okres rozliczeniowy (dowód: karty nr 34-42).

Działanie Spółki nie jest bezprawne i ponieważ nie jest bezprawne nie godzi w zbiorowe interesy konsumentów. W związku z powyższym nie są spełnione łącznie obie przesłanki określone w art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W opinii Prezesa Urzędu oceniane w pkt. II decyzji działanie Spółki nie narusza art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Należy także podkreślić, że zgodnie z art. 104 ustawy Prawo telekomunikacyjne – do odpowiedzialności przedsiębiorców telekomunikacyjnych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi telekomunikacyjnej stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. Konsumentom mają prawo do składania reklamacji usługi telekomunikacyjnej za jej niewykonanie lub nienależyte wykonanie i określenia wysokości kwoty odszkodowania lub innej należności, co

reguluje rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 1 października 2004r. w sprawie trybu postępowania reklamacyjnego oraz warunków, jakim powinna odpowiadać reklamacja usługi telekomunikacyjnej (Dz. U. Nr 226, poz. 2291) oraz §15 regulaminu.

Zgodnie z art. 105 § 1 Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów umożliwiają wydanie decyzji na podstawie art. 26 ust. 1, art. 27 ust. 2 oraz art. 28 ust. 1. Prezes Urzędu na podstawie art. 26 ust. 1 wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 24. Zgodnie z art. 27 ust. 2 wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania. Natomiast zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy, jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania - że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań.

Zgodnie z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Prezesem Urzędu stosuje się przepisy ustawy Kodeks postępowania administracyjnego. Biorąc pod uwagę powyższe, w sytuacji rozstrzygnięcia innego, niż przewiduje ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. W związku z powyższym zastosowanie ma powyżej przytoczony art. 105 § 1 Kpa. W przedmiotowej sprawie, jak wykazano powyżej, działanie Spółki nie godzi w zbiorowe interesy konsumentów. W związku z powyższym w zakresie zarzutu określonego w pkt II sentencji niniejszej decyzji postępowanie staje się bezprzedmiotowe. W przedmiotowej sprawie brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpoznania sprawy. Wobec powyższego orzeczono jak w pkt. II sentencji niniejszej decyzji.

III.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Organ Antymonopolowy może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara taka może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia celowo, czy też nieumyślnie. Stosownie do art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

W pkt. I niniejszej decyzji stwierdzono stosowanie przez Spółkę dwóch klauzul abuzywnych, a konsekwencją ich stosowania jest pogorszenie sytuacji konsumentów. Okoliczność, że sporne zapisy zamieszczono we wzorcach umownych powoduje, że zostają one konsumentom narzucone. Fakt, że kwestionowane regulacje wynikają z wzorców umownych świadczy o ustalonym charakterze podejmowanych praktyk. Należy podkreślić profesjonalny charakter świadczenia usług przez Spółkę – przedsiębiorcę telekomunikacyjnego.

Powyższe okoliczności uzasadniają nałożenie w niniejszym przypadku kary, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przychód osiągnięty przez Spółkę w 2007r. ustalono na podstawie złożonych dokumentów i wyniósł on 9.698.349,85 PLN (dowód: karta nr 45). Tak więc maksymalna kara jaka mogłoby zostać nałożona na Spółkę to 969.834 PLN.

Kara nakładana przez Organ Antymonopolowy na podmioty, które dopuściły się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianych zachowań. Spółka działa na rynku lokalnym i po raz pierwszy dopuściła się naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Spółka uznała stosowanie klauzul abuzywnych, działanie jej było nieumyślne, a w toku postępowania współdziałała z Organem Antymonopolowym przesyłając niezwłocznie żądane informacje i wyjaśnienia. Spółka po wszczęciu postępowania niezwłocznie podjęła działania w celu wyeliminowania z regulaminu klauzul abuzywnych i w konsekwencji z dniem 01.03.2008r. zaniechała stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Decydując o nałożeniu kary i jej wysokości wzięto pod uwagę wszystkie ww. okoliczności, jak i możliwości finansowe Spółki. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Niniejsza kara powinna stanowić przestrożę dla Spółki na przyszłość.

Poza wymiarem indywidualnym kary, należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku.

W świetle powyższych okoliczności wysokość kary ustalono na poziomie 5.000 PLN (słownie: pięciu tysięcy złotych), co stanowi około 0,5 % maksymalnego wymiaru kary.

W ocenie Organu Antymonopolowego kara wymierzona w tej wysokości jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznano, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. W tym przypadku kara powinna spełnić jednak przede wszystkim funkcję prewencyjną i wychowawczą, tak aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie III sentencji tej decyzji.

IV.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Organ Antymonopolowy rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Organ Antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Niniejsze postępowanie w sprawie stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku w punkcie I sentencji decyzji stwierdzono naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Organ Antymonopolowy ze stroną. W związku z powyższym postanowiono Spółkę obciążyć kosztami postępowania w wysokości 57 zł (słownie: pięćdziesięciu siedmiu złotych).

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt IV niniejszej decyzji, stosownie do treści art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania cywilnego, należy wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w Katowicach
Maciej Fragsztajn